

Sygn. akt I CSK 604/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa Gminy Miasta K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Centrum Unijnych Projektów [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 marca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 8 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz Skarbu Państwa -
Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 3.600
(trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. II UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien przy tym nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącej, w sprawie niniejszej występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do kwestii, czy w świetle postanowień art. 2 pkt 7 w związku z art. 98 ust. 2 Rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006

nieprawidłowością uprawniającą do wstrzymania finansowania przez instytucję finansującą lub do żądania zwrotu przekazanych już środków, tj. nałożenia korekty finansowej, jest każde naruszenie przepisów przez beneficjenta bez względu na ich wagę i konsekwencje w postaci spowodowania szkody lub możliwości spowodowania szkody, czy też podmiot nakładający korektę zobowiązany jest wykazać (art. 6 k.c.), że naruszenie przepisów przez beneficjenta spowodowały lub mogły spowodować szkodę w budżecie unijnym lub budżecie kraju.

Skarżąca, poza powołaniem trzech orzeczeń sądów powszechnych, nie przeprowadziła pogłębionego wywodu prawnego dla wykazania, że jej wątpliwości stanowią istotne zagadnienia prawne wymagające zaangażowania Sądu Najwyższego. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyslanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.).

Wypada zauważyć, że poruszona przez skarżącą problematyka dotycząca wstrzymania finansowania przez instytucję finansującą lub do żądania zwrotu przekazanych już środków była przedmiotem wypowiedzi Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, jak również sądów administracyjnych (zob. m. in. wyroki Trybunału Sprawiedliwości: z dnia 14 lipca 2016 r., C-406/14, nie publ.; z dnia 21 grudnia 2011 r., C-465/10, ZOTSiS 2011, nr 12C, s. I-14081-14138; z dnia 15 września 2005 r., C-199/03, ZOTSiS 2005, nr 8, s. I-8027; a także wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 19 marca 2014 r., II GSK 51/13, nie publ.; z dnia 20 stycznia 2015 r., II GSK 1745/13, nie publ.; z dnia 25 kwietnia 2014 r., II GSK 173/13, nie publ.; z dnia 22 kwietnia 2015 r., II GSK 613/14, nie publ.; z dnia 10 września 2015 r., II GSK 175/15, nie publ.; z dnia 25 września 2015 r., II GSK 1704/14, ONSAiWSA 2017, nr 1, poz. 14).

Z tych względów odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw